

A HOLDFÉNY ŐREI

PIFKÓ CÉLIA
A FÜVESKÖNYV

HORVÁTH ILDI
RAJZAIVAL

CERKABELLA

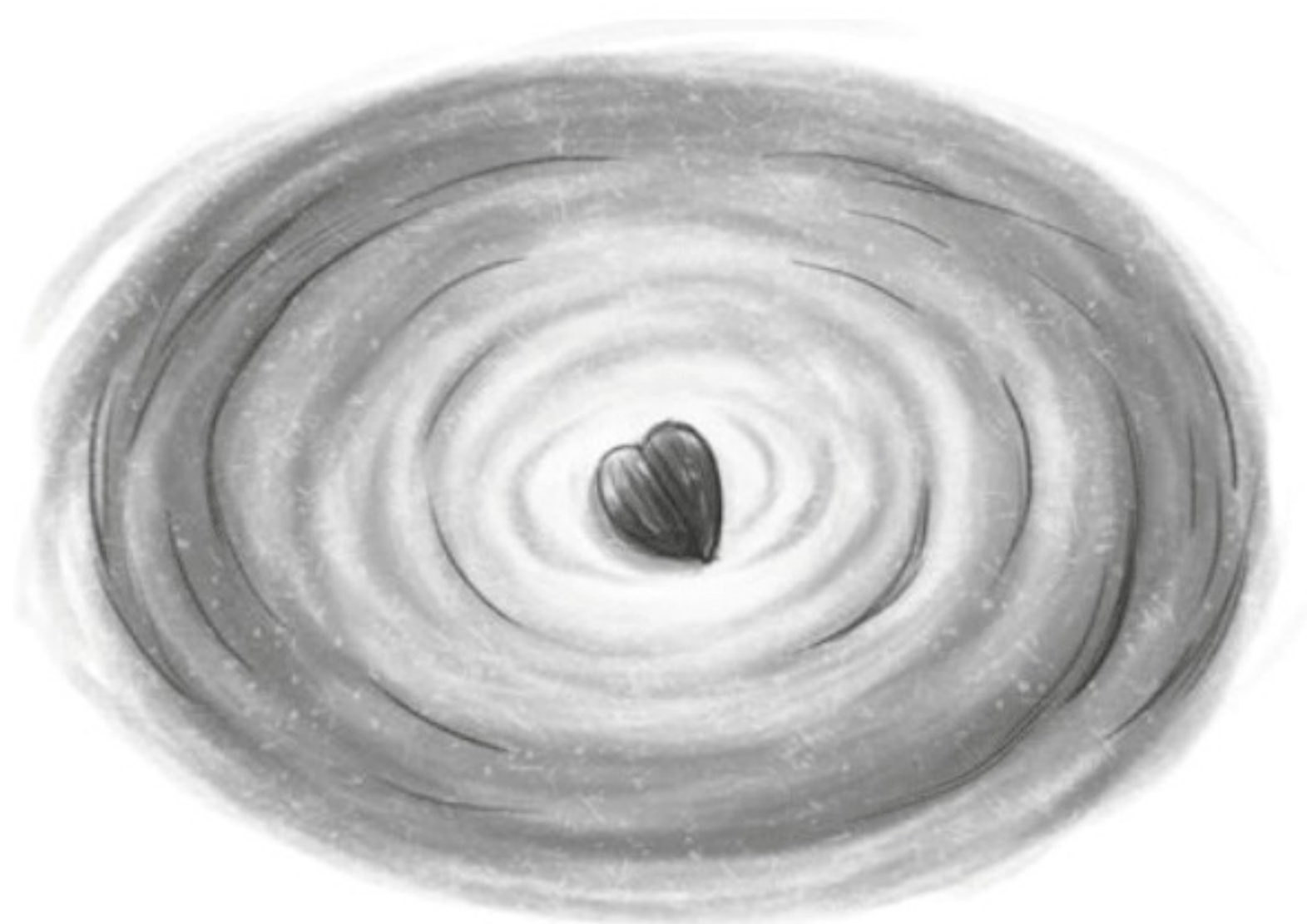

KÖNYVKIADÓ

A HOLDFÉNY ŐREI

PIFKÓ CÉLIA

❧ A FÜVESKÖNYV ❧

HORVÁTH ILDI
RAJZAIVAL

CERKABELLA KÖNYVKIADÓ

PROLÓGUS

A rozsdás börtönajtó hangos nyikorgására a lábainál falhoz láncolt, negyven év körüli nő egykedvűen nézett fel. Még ebben a kiszolgáltatott helyzetben is méltóságteljesen fordította a belépő felé hófehér, karcsú nyakát, de sötét szemének fénye mintha megtört volna.

– Meghoztam a vacsorádat, és nagyon remélem, hogy meggondoltad magad – mondta ridegen a tömlöcbe lépő szikár asszony. Hosszú, éjfélete köpenye a földet súrolta, és úgy hullámozott a lába körül, akár a háborgó tenger. – Gondold meg jól, mit csinálsz, Boronia! Ha hajlandó vagy együttműködni, segíthetek, hogy visszakapd a szabadságodat.

– Segíteni? – nézett rá megvetően a rab. – Azt hiszed, nem tudom, hogy te juttattál ide? Felejtsd el, hogy valaha is segíteni fogok neked. Még akkor sem, ha egész életemet ehhez a falhoz láncolva kell leélnem – vágta büszkén az arcába.

– Én a helyedben átgondolnám a dolgot. Nagyon is sok veszítenivalód van!

– Fenyegetéssel nem mész semmire! Már régóta gyanakodtam rád, és megnyugtatlak, mindenről gondoskodtam.

– Mindenről? – húzta gúnyos mosolyra száját a fekete ruhás nő, s köpenye alól diadalmasan előhúzott egy könyvet. – Csak

nem erre gondolsz? Hiába rejtetted el, Boronia, megtaláltam. Csak még azt nem tudom, hogyan kell használni, de előbb vagy utóbb rá fogok jönni a segítséged nélkül is. Csak idő kérdése – jelentette ki magabiztosan. – Persze mindkettőnknek könnyebb lenne, ha nem makacskodnál tovább.

– Mondtam már, Nigella, hogy nem segítek annak, aki visszaélt a hatalmával, és a helyedben nem lennék olyan biztos benne, hogy sokáig fogok itt raboskodni. Mutatok neked valamit, nővérem, a könyvvel kapcsolatban – szólt Boronia nyugodtan, és kinyújtotta a kezét a könyv felé.

Nigella izgatottan adta át neki.

– No végre, hogy jobb belátásra tértél!

Boronia lágyan végigsimította a könyv borítóját, majd kinyitotta és letette a koszos kőre.

– Ez minden? A bolondját járatod velem? – tornyosult fenyegetően a rab fölé a fekete köpenyes asszony.

– Csak egy pillanatot várj még! – intette türelemre a húga.

A következő pillanatban a könyvből fekete füst kanyargott elő, ami csakhamar betöltötte az apró cellát, és teljesen körülölelte a két asszonyt. Aztán, mintha egy tornádó tölcsére volna, a könyv hirtelen visszazippantotta, és egy szempillantás alatt elnyelte őket, mintha sosem lettek volna.

Ekkor újra megnyikordult a börtöncella ajtaja, és egy ötéves forma kislány lépett be rajta.

– Anyaaa! Anyaaa, hol vagy?

Választ nem kapott, mert a tömlőc teljesen üres volt. Csak egy nagy, bőrkötéses könyv hevert a földön.

1. fejezet

AZ ÖRDÖG SZEKERÉN

– No, ne dúlj-fúlj! Hidd el, hogy csoda jól fogjátok magatokat érezni! – visszhangoztak a fülében édesanyja szavai.

– Persze. A csoda maximum az lesz, ha nyár végére nem dobom fel a pacskert az unalomtól. És nem elég, hogy jó képet kell vágni ahhoz, hogy egész nyárra számúznak egy isten háta mögötti kis szigetre, egy totálisan flúgos nagynénihez, de még a selejtes öcsémet is kénytelen leszek elviselni nulla huszonnégyben – puffogott magában Persica.

A magas, vékony kamaszlány fázósan húzta össze magán a kabátot. A metsző szél az arcába csapta a szemerkélő esőt, s ez olyan érzés volt, mintha ezer tűvel szurkálnák. Sima, hosszú, barna haját befonta, hogy a viharos szél ne kócolja össze. Élénk, sötétbarna szeme a partot kereste.

– Szerinted elérjük a szigetet még ebben az évezredben? – kérdezte reményvesztett hangon a mellette reszkető, tizenhárom éves fiú. Erinus tömzsi, erős testalkatú volt, de a feje még így is aránytalanul nagynak tűnt a testéhez képest. Tömpe orrát annyi szeplő borította, mintha valaki a Tejút összes csillagát rá akarta volna festeni, de ugyanazzal a fénylő, élénk szempárral nézett a világba, mint a nővére.

– Honnan a francból tudjam!? Kérdezd meg Akebia nénit! – mordult rá barátságtalanul az öccsére Persica.

– Jól van, nem kell leharapni a fejemet! Azt hiszed, én olyan baromi boldog vagyok, hogy amikor végre itt a nyár, akkor elhúzhatunk északra, valami sosehallott kis szigetre, anyánk tök kettyós nénikéjéhez?

– Ne beszélj így a néniről! Mégiscsak a rokonunk. Még a végén meghallja! – figyelmeztette a nővére.

– Ugyan, dehogy hallja! A komp túlvégében áll, a vízimadaraknak csápol, s közben azt kiabálja, hogy ő egy sirály!

– Heh? Ez komoly? – nézett rá elképedve Persica.

– Mondom! Nézd meg, ha nem hiszed! – bólogatott buzgón Erinus, miközben a kezével a tat felé bökött.

– Hát, szuper nyarunk lesz – forgatta a szemét a kamaszlány, és visszafordult a korláthoz.

A komp kikötése után szerencsére nem sokat kellett a zuhogó esőben gyalogolniuk, mivel Akebia néni a közeli parkolóban hagyta imádott autóját, egy ütött-kopott, almazöld bogárhátút, amit semmi pénzért nem cserélt volna el. Az autó eléggé lestrapált állapotban volt. A kipufogója szinte a földet érte, talán már csak egy csavar tartotta a helyén. A kocsi oldala és eleje telis-tele volt horpadásokkal, mintha rendszeresen ököllel vagy kalapáccsal püfölték volna.

– Csak nem ezzel a kiszuperált dodzsemmel megyünk? – kérdezte fennakadt szemöldökkel Erinus.

– Örülj, hogy nem kell gyalogolni ebben a pocsék időben! – förmedt rá a nővére.

– Gyerünk, gyerünk! Gyorsan szálljatok be! – vezényelt

lelkesen Akebia néni, akit, úgy tűnt, egy cseppet sem zavarnak az extrém időjárási viszonyok.

A szél egyre erősebben fújt, és az eső zuhogása sem akart alábbhagyni. Akebia néni korát meghazudtolva ugrott be az autóba.

– Pompás kis időnk van! Nagyon ígéretes! – dörzsölte össze két kezét, és beindította az autót.

– Pompás? És ígéretes? Ugyan mit ígér? – mélyesztette ujjait kétségbeesetten Erinus az előtte lévő ülés támlájába.

– Ha jól hallom a szél susogásából, akkor alighanem gyors halált, egy ránk dőlő fa alatt – ugratta Persica, mert nagyon élvezte testvére kétségbeesett és határozottan zöldes árnyalatokban játszó ábrázatát.

A néni beletaposott a gázba, és örült tempóban megindultak az aprócska kikötőváros kanyargós utcáin. A macskaköves utakon robogva remegett alattuk a kis bogárhátú. Az út eleje mondhatni eseménytelenül telt, eltekintve attól, hogy a kipufogó rendszeresen súrolta a girbegurbán hullámzó macskaköveket. Ilyenkor kísérteties zörgés és csörgés hallatszott az autó aljából. A gyerekek már éppen kezdték megszokni a zajt, amikor kikanyarodtak az országútra, és a fekete kockakövek eltűntek alóluk. Egy elhagyatott fennsíkon haladtak keresztül, ahonnét lélegzetelállító kilátás nyílt a tomboló tengerre. De nem volt sok idejük, hogy belefeledkezzenek a látványba, mert hirtelen feltűnt az úton egy hatalmas fehér gömb, majd közvetlenül a nyomában egy másik. A majd' egy méter átmérőjű gömböket a szél sebesen görgette. Akebia néni diadalittasan kurjantott fel.

– Végre! Indulhat a hajsza!

A fehér gömbök, mintha csak erre vártak volna, egyre sűrűbben tűntek fel az úton. Ameddig a reflektor fénye bevilágította

az utat, mindenütt ezeket lehetett látni. A két gyerek halálra rémülten kapaszkodott egymásba, mert Akebia néni sátáni kacajok közepette fogócskába kezdett ezekkel a furcsa, csontváz-szerű valamikkel. A kis autóval szlalomozva próbálta eltalálni az úton guruló, pattogó golyóbisokat.

– Tavaly negyvenhatot ütöttem el, de idén mindenképp szeretném megdönteni ezt a csúcsot! – kiabálta nekik megszállottan a néni, és hirtelen elrántotta a kormányt, hogy telibe trafáljon egy újabbat.

– Mégis mi a bánatos nyavalyák ezek? – sipított Erinus kislányosan magas hangon.

– Mi, mi, mi az... ördög? – dadogta rémülten Persica is.

– Pontosan az! – csettintett a nyelvével elégedetten a néni. – Ördög.

– Mi?! – visította a két gyerek.

– Pontosabban ördögszekerek. Nem kell tőlük megijedni. Csak száraz kórók, halott növények, ám a szél hátán... micsoda ajándéka a természetnek! – tette hozzá a néni sugárzó arccal – Új életre kelnek, s szétszórják a magjaikat, amiből újrateremtődnek. Mondhatnám a növényvilág fönixmadarai.

– És nem veszélyesek? – kérdezte Erinus kicsit már bátrabban.

– Dehogy! Teljesen ártalmatlanok. Bár, szó mi szó, hordákba verődve meglehetősen félelmetes látványt nyújtanak, különösen éjszaka, ilyen zord időben – ismerte el a néni, miközben újabb két ördögszekeret sikerült eltalálnia egyetlen kormánymozdulattal.

– Akkor miért tetszik vadászni rájuk? – kérdezte Persica, miközben két kézzel kapaszkodott a pánikvasba, hogy valahogy a helyén tartsa magát, és ne dőljön rá Erinusra.

– Hát hogy megdöntsem a tavalyi rekordomat – magyarázta a néni.

– És tavaly miért tetszett vadászni rájuk? – forszírozta tovább a kérdést a lány, mert mindenképp meg akarta érteni, miért üldözi ezeket a szerencsétlen gyökércsomókat.

– Hagyd már! Látod, hogy... – súgta oda Erinus, s közben tenyerét alig észrevehető kis mozdulattal meglengette az arca előtt, mintha csak a szemébe lógó haját söpörné félre, jelezve, hogy a néni nyilvánvalóan nem épelméjű. Persica is belátta, hogy jobb nem firtatni az ördögszekér-vadászat okait, mert úgysem fog épkezláb magyarázatot kapni. Úgy döntött, inkább megpróbálja előásni a fejéből az összes általa ismert imát, s amíg el nem érik a néni házát, azokat fogja sűrűn ismételtetni.

2. fejezet

**SE PUFI, SE PIFI,
SE WIFI**

A vihar egy kissé alábbhagyott. A villámok fénye már alig világította be az eget, és a dörgések is csupán egyre távolabbról hallatszók, mély morajlások voltak. A szél sem tépte már a fákat olyan erővel, de az eső még mindig nagy cseppekben hullott. A gyerekek megnyugodtak egy kicsit. Erinus félrebillent fejjel szendergett, és már Persica is egyre laposabbakat pislogott, mikor Akebia néni lelkes sikkantása hasított a levegőbe.

– Megérkeztünk! – rikkantotta, majd két lábbal beletaposott a fékbe, amitől az autó kissé kifarolt a ház előtti murvás úton.

Erinus feje olyan erővel csapódott neki az ablaküvegnek, hogy később maga sem tudta, a fájdalomra ébredt fel, vagy a koponyája hangos koppanására.

– Végre! Ezt megúsztuk! – sóhajtott Persica.

Erinus sajtó homlokát tapogatva kábán pislogott.

– Te lehet, de én még nem vagyok benne biztos, hogy túléltem – nyöszörögte a fiú.

– Pakoljatok ki a kocsiból, és hozzátok be a táskátokat – patogott Akebia néni hangja, akár a villámcsapások.

Az esőben, az utcai lámpák fényénél több kisebb ház sziluettje látszott, melyek egy katlanszerű völgy oldalában bújtak meg. A sötétben inkább óriási kőhalmoknak látszottak, ám aprócska, szabálytalan ablakaikból itt-ott fény szűrődött ki.

Akebia néni jellegzetesen gyors, határozott léptekkel indult meg a legközelebbi ház felé, miközben a bogárhátú slusszkulcsát az ujján pörgette. A két gyerek megpróbálta követni, de a táskák terhe miatt kissé lemaradva botladoztak a nénikéjük után.

– Legalább egy szatyrot vihetett volna a vén szatyor – sziszegte Erinus a fogai között.

– Én már csak egy forró, habos kakaóra és egy forró, habos fürdőre tudok gondolni – sóhajtott vágyakozva Persica, miközben két kézzel cincálta maga után a gurulós bőröndjét, ami, kerekei dacára, sehogy sem akart engedelmeskedni az apró kavicsokon.

– Azért én valami vacsorában is reménykedem – fűzte hozzá Erinus.

Ebben a pillanatban kivágódó ablakszárnyak hangja hallatszott, és a hátuk mögül mézesház hang szólalt meg:

– Jaj, édes Akebia, hát megjött a két kis drága rokon gyerek! Hadd nézzem meg őket közelebbről is!

Akebia néni erre hirtelen mozdulattal irányt váltott, és változatlan lendülettel indult meg, ezúttal a hátuk mögött álló ház felé.

– Nehogy már most valami szomszéd banyával kelljen jópofiznunk – nyűglődött Erinus.

– Legyetek kedvesek! – fuvolázta oda nekik Akebia néni csendesen. A két csomagokkal megpakolt gyerek csüggedten nézett után.

A kis kőház kékre festett kerítése mögül mélyről jövő cupogás hallatszott, ami egyre közeledett, majd felpattant a

kertkapu, és mint krampusz a dobozból, kiugrott rajta egy aszszonyság, hatalmas esernyővel a kezében. Neonzöld gumicsizmája szinte világított a sötétben, de még ennél is szembetűnőbb volt hófehérre púderezett arca. Göndör, fekete fürtjeivel, amelyekbe itt-ott már hófehér szálak vegyültek, úgy játszott a szél, mintha bábjátékot akart volna előadni egy halom földgilisztával.

– Szervusz, Polli! Igen, megérkeztek – köszöntötte Akebia néni a feléjük cuppogó hölgyet.

– Hogy milyen cukipofa ez a fiúcska! – rontott oda ez a bizonyos Polli, és jól megcsipkedte Erinus arcát, miközben az esernyőjével majdnem kiverte Persica szemét. – Mondd csak meg Polli néninek, hogy mi finomat szeretsz enni! – duruzsolta tovább Erinus arcát rángatva. – Szereted a pudingot?

– Igazán figyelmes tóled, Polli, de hidd el, hogy én is meg tudom etetni az unokaöcsémet – húzta ki magát kicsit sértődötten Akebia néni. – Most pedig, ha megbocsátasz, bemennénk, és lepihennénk. Nagyon elfáradtunk az úton – jelentette ki ellentmondást nem tűrően, majd sarkon fordult, és eltérítetlenül masírozott a saját háza felé. Polli Podiopsida kis szipogások közepette sűrűn pislogott utána, majd minden átmenet nélkül egy negédes mosolyt küldött Erinus felé, és elcuppogott neonzöld gumicsizmájában.

A házba lépve a gyerekek megállapították, hogy a nénikéjük minden kétséget kizáróan, finoman szólva is különöc egy kicsikét.

A mennyezetről egy fakeretes kocsikerékcillár lógott vasláncokon, erre körben gyertyák voltak rászúrva. A szoba egyik falán egy vesszőből font seprű, régi földművelő kéziszerszámok, címerek, fegyverek lógtak kaotikus összevisszaságban. A bejárat mellett egy nagy, üres fémkalitka állt, az ablak melletti sarokban pedig egy régi fakalodát helyezett el a néni, amelyből egy szalmabábu feje és két keze csüngött. A szoba hátsó részén nagy kőkandalló terpeszkedett, annak jobbján lépcső vezetett fel az emeleti szobákhoz.

– Ez állati! Mintha a középkorban lennénk! – lelkesedett Persica.

– A helyedben óvatosan örvendeznék, mert ha a fürdőszoba is ilyen modern, akkor ugrott az a forróvizes fürdő! – jegyezte meg Erinus kárörvendőn.

– Le fogom fotózni, és átküldöm Ramondának – kotorászott a zsebében Persica a telefonja után.

– Sajnos, drágaságom, az nem fog menni – csóválta a fejét Akebia néni.

– Miért? Nem csinálhatok róla képeket? – nézett értetlenül Persica.

– Nyugodtan fotózz csak, gyermekem! Csak elküldeni nem tudod. Ezen a szigeten ugyanis nincs se térerő, se pufi, vagy pifi, vagy mi – tárta szét a karját sajnálkozva a néni.

– Wifi?! – vágta rá a két gyerek döbbenten.

– Az, az! Én is pont ezt akartam mondani.

– De net csak van! – hördült föl Erinus.

– Talán a könyvtárban akad egy számítógép – vonogatta a vállát Akebia néni. – De hát ezt említettem, nem? – pislogott ártatlanul a gyerekekre.

Persica megszólalni sem tudott a dühtől. Próbált magában tízig elszámolni, nehogy valami illetlen dolgot találjon mondani a néninek.

– Akkor most már hivatalos. Itt fogunk megdöglenni az unalomtól – bukott ki Erinusból.

– Ugyan, ugyan kicsikéim! Nem annyira tragikus a helyzet! – gagyogta kedveskedve Akebia néni, mintha csak két nyűgös csecsemőt próbálna megnyugtatni. – Vannak ám ezen a szigeten gyerekek, akikkel barátkozhattok. Arról nem is beszélve, hogy van egy csomó régi, szép könyvem – mutatott egy roskatag kis könyvespolcra.

A függöny árnyékában, észrevétlenül megbújva valóban ott ácsorgott egy vaskos, s már messziről is unalmasnak látszó, ósdi könyvekkel telepakolt polc.

– Nem. Még annál is tragikusabb – rogyott le a bőröndje mellé a földre végső elkeseredésében Erinus.

3. fejezet

**LILA KÖD,
ZÖLD KÖD**

– Piskóta! Piskóta! – hallatszott kintről a kétségbeesett kiabálás már vagy századszor.

– Asszem ez a Polli nyanya odaégetett valamit – dűnnyögte Erinus félálomban, és mérgesen a fejére húzta a párnát.

– Puszedliiiiiiii!

– Úgy hallom, nem is egy valamit – hallatszott a mormogása a párna alól.

– Hol vagytok?

– Hol, hol. Nyilván szénné égve a tepsiben – kommentálta Erinus.

– Kicsikéim! Zserbó, Kuglóf, Muffin!

– Tébolyodott sziget! Az egyik gyökereket kerget, a másik süteményekkel beszélget – morogta a fiú, s miután becsukta a feje fölötti kis ablakot, a fal felé fordult, és minden különösebb gond nélkül visszaaludt.

Persicát is felverte a hajnali kiabálás, de neki valahogy nem jött újra álom a szemére. Álmosan nyújtózott egyet. Semmi kedve sem volt kikelni az ágyából. Azon gondolkodott, mi a fenét fog csinálni egész nyáron a külvilágtól ennyire végtelenül

elszigetelve. A szó legszorosabb értelmében. Hogy lehet itt egyáltalán élni? Mikor elindultak, abban reménykedett, hogy mindegy, mennyire unalmas lesz a sziget, vagy hogy mennyire idegesítő lesz az öccse, majd valahogy kibírja, ha csetelhet a barátnőjével. De így, hogy technikai szempontból kábé középkori viszonyok uralkodnak a környéken, úrrá lett rajta a kétségbeesés.

Itt a nyári szünet, és ahelyett, hogy délig aludna a saját ágyában, egy vénasszony rikácsolására kell ébrednie. Egyáltalán hány óra lehet? Kezét kidugta a takaró alól, és vakon matatva próbálta megtalálni a telefonját, hogy megnézzze, mennyire korán verték fel, de a telefon helyett az ágy mellett hagyott könyvbe ütközött.

– Ja, igen! A könyv...

Tegnap este, mikor lefeküdni indult, Akebia néni a kezébe nyomott egy könyvet. Este már nem volt kedve belenézni, de most, hogy a telefonját nem találta, és úgysem bírt visszaaludni, gondolta, belelapoz. Felült az ágyban, és ölébe vette a könyvet. Lassan végigsimította a borítóját. A nagy, barna, bőrkötéses könyv réginek tűnt, mégis puha és illatos volt. Kopott, arany színű szegecsek fogták össze a lapokat, a könyv címe olyan cirkalmas aranybetűkkel volt a borítóba vésve, hogy Persica alig tudta kibetűzni.

– *Füveskönyv* – fintorgott unottan. – Hát, ha ez a legérdekesebb a néni könyvespolcán, akkor igaza van Erinusnak. Itt fogunk elpusztulni az unalomtól – állapította meg csüggedten. Nagyot sóhajtott, és kinyitotta a könyvet, de mielőtt belenézett volna, Erinus gúnyos krákogása vontta el figyelmét.

– Mosolyogj! Lefotózlak, amint olvasol. Bizonyítékra van szükségem, mert ha csak úgy elmesélném anyáéknak, nem hinnének nekem – vigyorgott kajánul a fiú.

- Azonnal add vissza a telefonomat! – förmedt rá Persica.
- Óóó, biztosan te akarsz szelfit csinálni. Abban jó vagy! Csücsöríts, ahogy szoktál! – majmolta Erinus.
- Fejezd be, vagy hozzád vágok valamit! – sziszegte még dühösebben Persica.
- Ugyan mit? A plüssmackódat? – húzta tovább a fiú.
- Remélem, nem képzeled, hogy a fejeddel gyaláznám meg a medvémet! – vágott vissza a lány, majd választ sem várva öccse felé hajította az ölében fekvő nyitott könyvet.

Erinus a hirtelen támadás elől már nem tudott kitérni, és a könyv telibe találta a homlokát, majd a padlóra zuhant. A fiú bambán bámult a nővére, de nem az ütéstől, hanem attól, amit látott. A könyvből pattogó szikrák törtek elő, majd lila és zöld füst kezdett szivárogni belőle. A színes füst lassan szétterjedt a szobában. Néhány pillanat múlva a szikrázás és a pattogás megszűnt, a füst pedig alaktalanul hullámozni kezdett. Néhol sűrűbb lett, formát öltött, majd ismét megritkult. Ez már önmagában is elég ijesztő látvány volt, de még rémisztőbbé tette az a kísérteties, földöntúlinak ható morajlás, ami a jelenséget kísérte. Megállapíthatatlan volt, hogy emberi hang-e, vagy esetleg a föld mélyének morgása.

A két gyerek sóbálvánnyá dermedve nézte a furcsán táncoló színes füstgomolyagot, ami hirtelen örvényszerűen keringeni kezdett, majd olyan gyorsan, ahogy jött, visszaáramlott a földön heverő könyvbe. A súlyos, bőrkötéses kötet tompa puffanással összecsukódott.

– Ez meg mégis mi a franc volt? – kérdezte rémulten Erinus, mikor az ijedségtől már meg tudott szólalni.

Persica falfehéren bámult a könyvre.

– Erinus... – szólt bátortalanul. – Te is láttad?

- Persze, hogy láttam, és majd becsináltam félelmemben! Ez a nyavalya a könyvből jött ki?
- Nem tudom, honnan jött, de tuti, hogy a könyvben tűnt el. Mintha beszippantotta volna.
- Szerinted mérgező volt ez a füst? Annyira gyanús színű – aggodalmaskodott Erinus, és gyorsan befogta az orrát meg a száját.
- Hülye vagy! Ha mérgező lett volna, már nem beszélgetnénk – torkolta le a nővére. – Amúgy meg közlöm, hogy ha nem veszel levegőt, abba nagy valószínűséggel belehalsz.
- Te vagy a hülye! Mért ne lehetne mérgező? Valami lassan ölős fajta...
- Engem tuti, hogy lassan megölnek a baromságaid! – forgatta a szemét a lány, aztán kimászott az ágyból, és leguggolt a földön heverő könyv mellé. Lassan föléje hajolt, és vizsgálgatni kezdte. – Mi lenne, ha belenéznenk? – vetette fel.
- Szerintem ezek után nem nagy ötlet piszkálni! – vonakodott Erinus.
- Téged nem érdekel, mi a fene volt ez?
- De, nagyon is érdekel, csak nem szeretném még egyszer ezt a micsodát látni. Inkább vigyük le Akebia néninek, hátha ő meg tudja mondani, mi volt ez. Mégiscsak az ő könyve!
- Na, ne legyél már óvódás! Mégis mit mondunk neki? Hogy beparáztunk egy régi könyvtől? Ugyan már! Vagy elmesélnéd azt, amit láttunk? Szerinted elhinné? Tuti, hogy körberöhögne, hiszen te is láttad, hogy mennyire flúgos.
- Flúgos, de végül is elég kedves – védte Erinus a nénit. – És különben is, lehet, hogy valami helyi légköri izéség volt. Vagy nemtom – vonogatta a vállát a fiú.
- Hogyne! Lila meg zöld légköri izé a hálószoba közepén!

Marha okos vagy! – dicsérte gúnyosan Persica. – Megnézzük, hogy mi van benne, és kész – jelentette ki határozottan.

Óvatosan a kezébe vette a könyvet, végighúzta az ujját az arany cirádás borítón, majd nagy sóhajtással megragadta a bőrkötéses fedelet, hogy kinyissa a könyvet. Erinus közben Persica háta mögé somfordált, és a lány válla felett, biztonságos távolságból figyelte, mi történik. Azt gondolta, így neki legalább nem esik baja, ha valami ki akarna törni abból a könyvből.

Persica milliméterről milliméterre emelte meg a borítót, meszsziire tartva magától, hogy ha újabb füsttámadás éri őket, még időben vissza tudja csukni. Ki tudja, hátha Erinusnak van igaza, és mérgező. De ezt a világot sem vallotta volna be az öccsének.

Kinyitotta a könyvet, és őszinte megkönnyebbülésére nem történt semmi különös. Valójában egyáltalán semmi sem történt. A könyv első lapján ákombákomszerű írás volt, egy számukra ismeretlen nyelven, mellette pedig egy növény rajza.

– Ez egy növény? Te jó ég! – hitetlenkedett Erinus.

– Mintha paprikafa lenne a pokol kertjében – nézegette elmélyülten Persica a különös képet.

A fa göcsörtös, terebélyes ágai, mint megannyi jóllakott anakonda tekeregtek a lapon. A lap szélén pedig krikszkrakszokkal körbeírva a fa levele és termése volt igen részletesen megrajzolva.

– És mintha turbános boszorkányok lógnának a fáról – borzongott Erinus.

Persica lapozott egyet, de a következő oldal üres volt. És az utána lévő is. Sőt. A könyvben az összes többi lap üres volt.

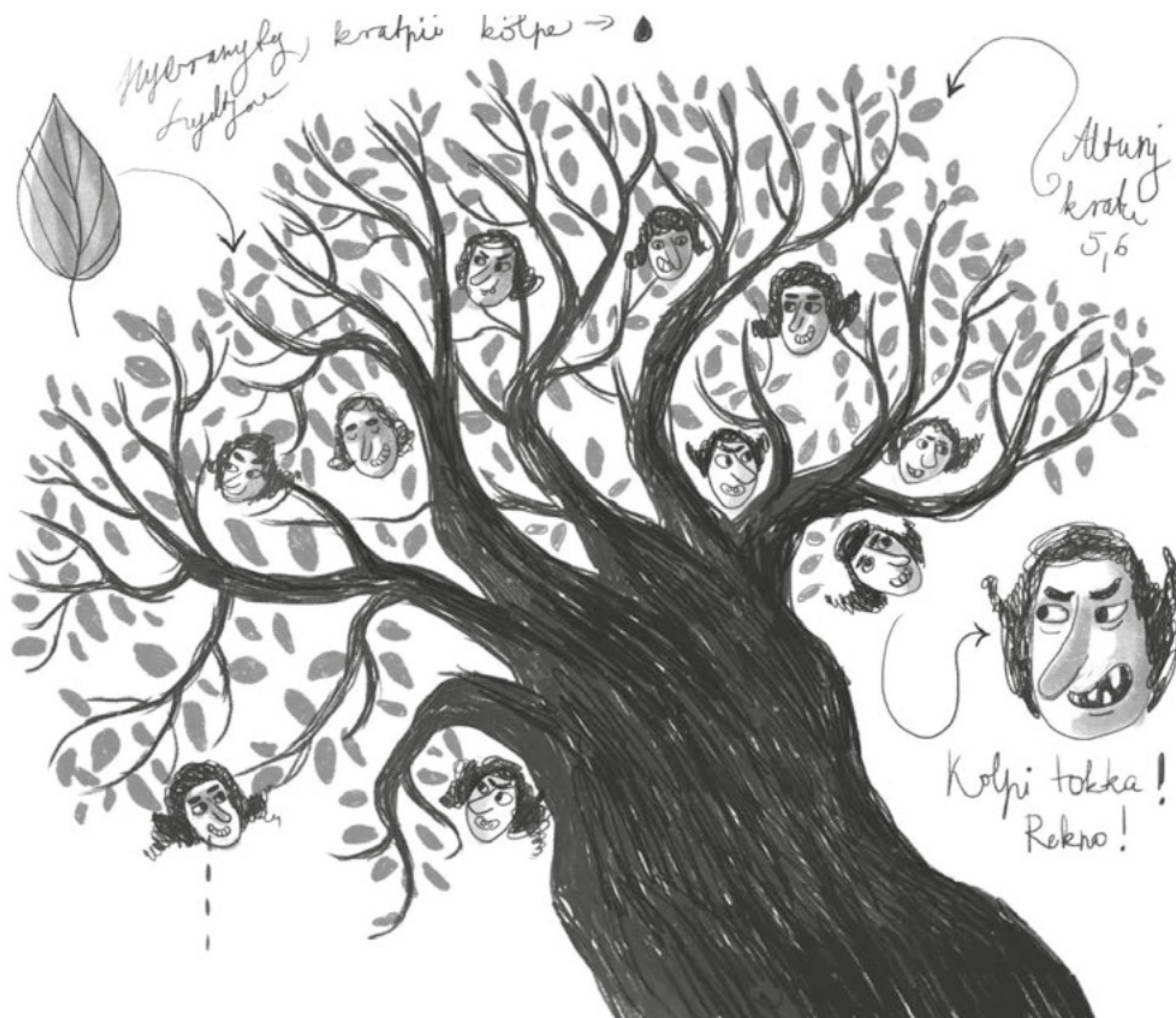
– Ez aztán a tartalmas irodalom – hümmögött Persica.

– Lehet, hogy felmérték, hogyha ezzel az ocsmány növényvel indítanak, úgysem lesz kedve senkinek továbblapozni, minek rajzoljanak bele mást – rőfögött Erinus a saját poénján.

– Sose láttam még ilyet. Mi a csuda lehet ez? – kérdezte Persica, leginkább magától, mert tudta, hogy az öccsét hiába is faggatná.

– Ha gondolod, én adok neki nevet! Mondjuk bugyrosfejű bibircsók vagy randavagyok-nenyúljhozzám – höcögött tovább magán Erinus.

– Igazán megható, hogy magadról akarod elnevezni – villantott rá gonosz mosolyt Persica. – Ha nem haragszol, keresztelő helyett én inkább azon agyalnék, mi a fene történt az előbb. Honnan a jött az a füst, és leginkább: hova lett? És miért üres ez a könyv? – pörgette tanácstalanul Persica a lapokat. – Talán ha még egyszer fejbe vágnálak...

– Na, azt próbáld meg! – helyezkedett Erinus támadóállásba, és idétlenül lóbálta az öklét, ahogyan egy filmben látta.

A nővére ügyet sem vetett rá, inkább tovább vizsgálta a könyvet.

– Biztos volt valami kiváltó oka annak, hogy ez történt az előbb. Ráadásul egy ekkora füstnek nyomot kellett volna hagy-
nia a könyvön. Szaladj le Akebia nénihez egy nagyítóért!

– Aha, és mit mondjak neki?

– Mit tudom én! Mondjuk, tanulmányozni akarod az ágy alatt masírozó hangyákat!

– Vagy mondjuk, hogy nem találok a zoknimat?

Persica egy röpke pillanatig mereven bámult az öccsére, de aztán úgy döntött, ha azt akarja, hogy lemenjen, akkor jobb, ha inkább nem fűz megjegyzést a zoknis felvetéshez.

– Ja. Vagy azt. Végül is tök mindegy, mit mondasz, csak hozz egyet. Nem hiszem, hogy különösebben érdekelni fogja, mire kell.

Erinus leballagott a nénihez, majd hamarosan egy hatalmas, fekete keretes nagyítóval és egy marék pogácsával tért vissza.

– Na, mit mondtál neki?

– Semmit. Szó nélkül ideadta, de a lelkemre kötötte, hogy ha végeztem vele, tegyem vissza a hűtőbe.

– A hűtőbe?

– Aha, onnan vette ki – vonogatta a vállát Erinus.

Persicát ez a válasz csak megerősítette abban, hogy jobb, ha Akebia néninek egy szót sem szólnak a rejtélyes könyvről.

– Nézzük meg napfénynél a könyvet, hátha jobban látunk, s kiszúrunk rajta valami szokatlant – mondta Persica. Kihúzta a függönyt, és kinyitotta az ablakot.